

Ἀφροδίτη ἐν λουτρῷ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΕΝ ΤΗ ΤΕΧΝΗ (*)

... Ἐρως ἀθάνατος εἶχε συνδέσει τοὺς καλλιτέχνας τοῦ βίου, καὶ τοῦ θεοῦ ἢ εὐμένεια εἶχεν οὐρανοποιήσει τὴν γῆν, ἣν ἐκείνοι ἀπεκάλουν πατρίδα.

Ἀρμονία καὶ φῶς ἦσαν οἱ πόλοι τῆς αἰθερίας ζωῆς, στρεφόμενης περὶ τὸν ἄξονα τῆς γενικῆς κανονικότητος· οἰκιδήποτε δὲ καὶ ἂν ἦσαν αἱ συμβολικαὶ θεωρίαι, αἱ ἀλληγορίαι τῆς μεταφυσικῆς καὶ αἱ πικραβολικαὶ τοῦ μυστικισμοῦ δοξασίαι, πάντα τὰ σημεῖα, ἅτινα καθορίζουσι τῆς ἀνθρωπίνης προόδου τὸ τέρμα, ἦσαν ἐν γενικῇ ἀρχῇ καταληπτὰ καὶ ὁρατὰ εἰς τὴν ἐσχατιάν τῆς ἀτέρμονος μεγαλοφυΐας.

Τὰ μαντεῖα, ἐμψυχούντα τὴν εὐγενῆ θρησκομανίαν, εἶχον διαμορφώσει εἰς σύστημα τὰς πρώτας τοῦ πνευματισμοῦ ἀρχάς, καὶ οἱ γλυκεῖς οἰωνοὶ προηγοῦντο πάσης ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐνεργείας. Ὁ χρησμός ἦτο δογματικὸς καὶ τοῦ ἠθικοῦ καὶ ψυχικοῦ ὄργανοῦ τὰ φαινόμενα διὰ τῶν προσιθήσεων καὶ προλήψεων, τῶν μαγγανίων καὶ δεισιδαιμονίων, κατέστησαν προστιτὴν πως τὴν Συβιλλικὴν τῶν ἀπορρήτων βίβλον καὶ εἰς τὰς τελευταίας πνευματικὰς ἀδυναμίας.

Ὁ νόμος καθυπεβλήθη ὡς ἀνάγκη, ἵνα συνδράμῃ τὸν ἄνθρωπον ἐν τῇ ἠθικῇ αὐτοῦ ζωῇ.

Οὐδὲν τὸ ἀσύμμετρον καὶ ἄμορφον ἐν τῇ ἡρῆμῳ ἐκείνῃ εἰκόνι· ἂν δὲ τὸ παρὸν ἀμβλυωπῇ, αἰχμαλωτισθὲν ὑπὸ τοῦ νεωτέρου βίου, καὶ παραχαράττῃ τὸν καθωρισμένον τύπον ἐν τῇ κατανοήσει, τοῦτο εἰς τὸ παθητικὸν προστίθεται τῶν τελευταίων αἰώνων, τὴν φυσικότητα ἀπωλεσάντων καὶ τὸ γυμνόν.

Δὲν ἀναφέρω τὰς σαθρὰς ιδέας διὰ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ δημόσιον τῆς ἀρχαιότητος βίον, οὐδ' ἀπορασιζῶ ν' ἀνεπεξέλθω κατ' ἀφορήτων παραλογισμῶν, οἵτινες ἐπὶ δεκαετηρίδας συνεκράτουν τὸ ἐνδιαφέρον ἐκείνων, εἴτινες παρηκολούθουν τὰ ἐν παραδόξῳ ἀνευλαβεῖα διαπραττόμενα πρὸς τὸν ἀρχαῖον κόσμον ἀδικήματα.

Κόσμον ἄγνωστον ἢ παρεφθαρμένον, δυσνόητον ἢ μυστηριώδη.

Κόσμον, ἐν τῇ ἀντιλήψει τῆς νεωτέρας ἱστορίας ἐξασφαλίσαντα μόνον τὰς συγκινήσεις τῆς γῆς.

Τῆς γῆς, ἥτις ἐν ἡρωτάτῳ ποτε ἀπὸ τὸ σύμπαντί ἐπραξε καθ' ὅλην τὴν ζωὴν της : « Ἴδού! » θὰ εἶλεγε, καὶ θὰ ἐδείκνυε τὸν Παρθενῶνα.

... Δὲν ἀνατρέχω ἐν εὐσεβεῖ κατανύξει καὶ περιπαθείᾳ εἰς τὰ βᾶθη τῶν Ἑλευσινίων μυστηρίων διὰ νὰ πεισθῶ, ὅτι ἡ σημερινὴ ἐκκλη-

Ἄλλ' ἔχω τὴν ιδέαν ὅτι μόνον ἡ καλλιτεχνία καὶ οὐχὶ ἡ φιλοσοφία σχετίζεται πολὺ μὲ τὴν γυναῖκα. Διότι ἐὰν ἡ δύναμις εἴνε μία, ἡ γυνὴ τὴν μίαν ταύτην δύναμιν τὴν βλέπει ὑπερόχως ἐν μόνῳ τῷ ἔρωτι, ἐν τῷ ὁποίῳ ἔλκεται ὡς ὑλικὸν μύριον τῆς παγκοσμίου ἑλξεως δι' ἑνα σκοπὸν ὠρισμένον. Ὁ ἔρως δι' ὑμᾶς τὰς γυναῖκας εἴνε ὅ,τι τὰ ἰδικὰ Σας φιλοσοφικὰ συστήματα. Λέγεται ὅτι τὸ πᾶν εἴνε δυνάμεις, ἡ θερμότης, ἡ ζωὴ, τὸ φῶς, ὁ ἡλεκτρισμός, ἡ σκέψις τὸ αἶσθημα. Ἐχει καλῶς. Ἐγὼ τὰς δυνάμεις ταύτας τὰς αἰσθάνομαι κυρίως ἐκ τῆς Εὐρώπης ὁσάκις ἡ ἐν Ἑλθετίᾳ διαμένουσα μήτηρ μου μὲ σκέπτεται ἢ μοὶ γράφει. Ἀλλὰ καὶ πάλιν τὰς δυνάμεις αὐτὰς αἵτινες ἐκδηλοῦσι τὴν ζωὴν τοῦ Σύμπαντος, ἡμεῖς αἱ γυναῖκες τὰς αἰσθανόμεθα καὶ τὰς ἀντανακλῶμεν ὅταν μετέχομεν ἐνός ζεύγους ἐρωτευμένου. Ἐχομεν μάλιστα ἰδίαν ὑπερευαισθησίαν νὰ δεχόμεθα τὰς ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἐκπεμπομένας ἀοράτους δυνάμεις τοῦ ἀγαπῶντος καὶ σιωπῶντος ἐραστοῦ ἡμῶν.

Ὡστε βλέπετε, ἀγαπητέ μου Κύριε, πόσον φυσικώτατον εἴνε τὸ γυναικεῖον φιλοσοφικὸν σύστημα. Ὁ ἔρως εἴνε δύναμις τοῦ γένους, εἴνε δυνάμεις, εἴνε ὁ παιδικὸς θεὸς τῶν ἀρχαίων Σας προγόνων. Ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ἔχομεν ἐντολὴν ἀπὸ τὴν Φύσιν νὰ εἴμεθα εὐλαβεῖς ἱέρειαι τοῦ θεοῦ τούτου, διὰ τὴν δικαιώσιν τοῦ ἀσθέτου πυρὸς τῆς ζωῆς. Σκορπιζομεν τὰς βαθύτερας καὶ ἀληθιστέρας συγκινήσεις τῆς γῆϊνης ταύτης ζωῆς διότι προσφέρομεν, ἡμεῖς αἱ Ἀμερικανίδες τοῦλάχιστον, τὴν ἠθικὴν, τὴν φυσικὴν ἠθικὴν, ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ αἰωνίου οἰκογενειακοῦ ἔρωτος.

Ἐρρωσθε καὶ ἐρᾶσθε ὅσον δύνασθε.

MISS IRION

(*) Ἀπόσπασμα ἐκ μελέτης ἀναγνωσθείσης ἐν τῷ συλλόγῳ «Παρθενῶν».

σιαστική λατρεία τούς κεκρυμμένους ἐκείνους θεσμούς διέσωσεν, εὐδὲ παρίσταται διὰ τῆς φαντασίας εἰς τὰς σεμνὰς θυσίας καὶ ἱερὰς τελετάς, διὰ νὰ κατανοήσω ἐν τῇ μέθῃ τοῦ λιθανωτοῦ πρὸ τῶν δαφνίων στεφάνων καὶ τοῦ ἱερουργούντος ἱεροφάντου, ὅτι κρῖκος χρυσοῦς ἐνώνει τ' ἀφελῶτα θρησκευτικὰ πολιτεύματα.

Σταματῶ πρὸ τῆς ἀρχαίας γυναικωνίτιδος διότι δὲν τολμῶ νὰ ὑπερβῶ τὴν οὐδὸν τοῦ ἀπαραιήστου τούτου τῆς ἱερότητος βήματος, ἔνθα διεφυλάχθη ἡ ὑπερτάτη τοῦ οἰκογενειακοῦ βωμοῦ ἰδέα, ἥτις εἶναι καὶ θὰ διαμείνῃ δι' ἡμᾶς, καὶ τοὺς μετέπειτα ἴσως χρόνους, ὅνειςρον γλυκὺ καὶ ὀπτασία τερπνὴ, ἀλλ' ἀσύλληπτος.

Ἀναπετάσατε ἐπ' ὀλίγον ἐτι τὴν αὐλαίαν τὴν πολύπτυχον.

Ἰδοὺ τῶν κίθαρῶν ἡ ἡδυμελὴς προβαίνει χορεία τὸ ἀναστᾶσιμον κηρύττουσα.

Αὐλῆται ἀκολουθεῦσι· καὶ ἐν μέσῳ τοῦ ἑορτάζοντες πλῆθους τῶν ἀνθηφόρων συμμειγνύονται τὰ λιγυρὰ τῶν αὐλῆτῶν μέλη μετὰ τοῦ ὄρουμαγδοῦ, καὶ τὰ χρυσοφόρα ἄρματα παρὰ τοὺς ἐφίππους εὐπατρίδας συνοδεύουσι τοὺς ἐστεμμένους πυροφόρους.

Υπερήφανα θύματα διὰ στεφάνων κεκοσμημένα καὶ ταινίων, ὀδηγοῦνται ὑπὸ τῆς ἐρατεινῆς νεότητος εἰς τὴν καπνίζουσαν θυμέλην, καὶ οἱ σεπτοὶ ἀρχιερεῖς ἐνθῆως εὐφραίνονται, ἀναμένονσι μετὰ τῶν εὐπλάστων θαδούχων τῶν ἀνθημάτων τὴν μυριάδα.

Οἱ εὐγενεῖς λαμπαδοῦχοι τοὺς σεμνοὺς διαδέχονται θαλλοφόρους, καὶ αἱ καλλίμορφοι Ἀθίδες τὸν ποικιλόμορφον περικυκλοῦσι νυμφῶνα ἐν τῇ προθενικῇ κομίζοντ' ἀγάλλῃ τὸν πανάχραντον πέπλον.

Ὁ ὕμναιος διαλάμπει διὰ τῆς χάριτος καὶ ἡ

μουσικοτραφὴς ἀγνότης, παρ' αὐτὸν βαίνουσα, πρὸς τὴν ἐστολισμένην διευθύνεται Κεκρωπίαν.

Ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βράχου ἑορτάζει ὁ Ὀλυμπος σύμπας· τὰ εὐώδη θυμιάματα πληροῦσι τὴν ἁγίαν Σοφίαν τοῦ Περικλέους, καὶ ἡ μεγάλη τῆς ἀειπαρθένου ἑορτὴ ἀνακρούει τὰ νικητήρια πρὸ τοῦ χρυσελεφαντίνου σώματός της.

Ὁ θρίαμβος συντελεῖται...

Ἀλλ' ἤδη, τῆς εἰμαρμένης τὸ νέφος ἐξαλείφει τὸ γλυκὺ ὄραμα, καὶ τῶν Παναθηναίων ἡ πομπὴ τρέπεται πρὸς τὴν ἐσχτιάν καὶ σβύνει εἰς τὴν οὐσίαν

Παραφέρομαι πρὸς στιγμὴν ἐν τῇ πανηγυρικῇ ἰαχῇ καὶ εὐφροσύνῳ τῆς ἡχοῦς ἐνωπίζομαι τῶν κροτάλων τῶν Διονυσίων· παρακολουθῶ τὰς ἀνθοστεφεῖς παρελάσεις, ἀλλὰ μόλις συγκρατοῦμαι ἀπὸ τοῦ νὰ κλίνω γόνα πρὸ τῆς γυμνῆς παρθένιας, ἣν ὁ ἀφελὴς νόμος ἐγκατέσπαιρεν ἀνὰ τὰς πλανωμένας Μαινώδας, καὶ μετὴν βοήν τῆς ἑορτῆς δὲν ἀπέρχομαι ἐν μέσῳ κραυγαλούντων γυναιῶν καὶ ἀηδῶν κόμων, οὐδ' ἀγωνιῶ πρὸ τῆς διασυρμένης τύχης τῶν ῥαψωδῶν, ἀφοῦ με συγκρατεῖ ἡ ἐμπιστοσύνη, ἣν ὁ διασκεδάζων λαὸς πε-

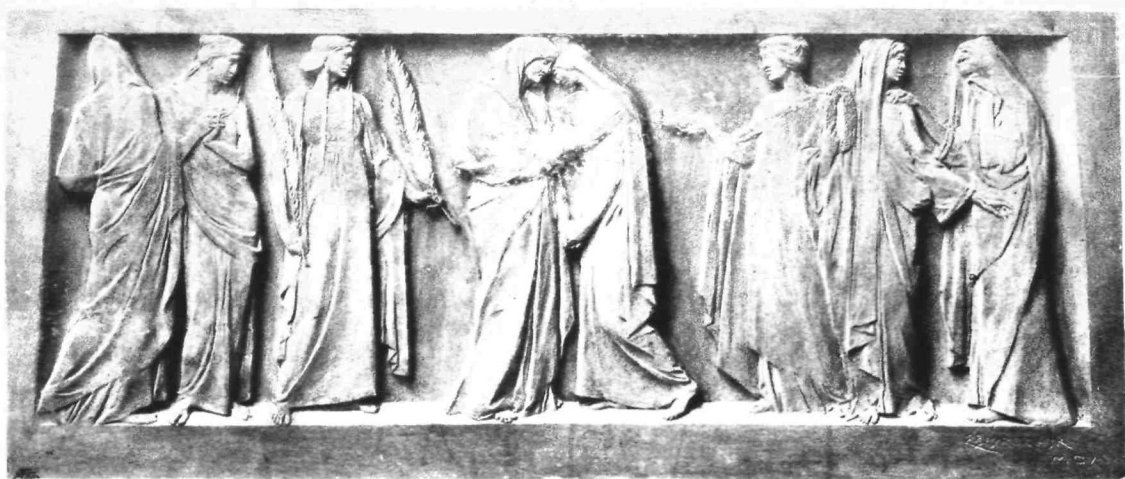

Θ. ΡΑΛΛΗΣ

«Χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε»

ριστέφει μὲ ῥόδα, μυρσίνην καὶ κισσόν, καὶ μ' ἐνισχύει ἡ ἰδέα μιᾶς ὑψηλῆς, μιᾶς ὑπερτέρας τιμῆς, ἴσως ἀκατανόητου εἰς τὴν σημερινὴν σεμνοτυφίαν, πάντως ὅμως διαλαμπούσης ἐν τῇ ἀπαλῇ καὶ εὐπλάστῳ ἐκείνῃ γυμνότητι, ἣν δὲν ἀνεχόμεθα, διότι ἀδυνατοῦμεν τὸ μεγαλεῖον νὰ ἐννοήσωμεν, ὅπερ τὴν ἐκλείσεν ἐν τῷ ἀρχαίῳ πνεύματι.

... Διὰ τὴν εὐζωίαν δὲ τὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰλισσοῦ τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ τοῦ Εὐρώτα εἰσὶν εὐγλωττότερα τῆς ποιητικῆς τῶν νεωτέρων μουσολήπτων λύρας, ὅπως συναρπάξωσι τὴν φαντασίαν

E. BEYRER.

Πενθοῦσαι γυναῖκες

ΑΜΕΡΙΚΗ

FRANC. MILLER

D. MORELLI.

Λουτρόν ἐν Πομπηῇ.

(Παναχολήκη «Φὸν Βίλερ» ἐν Νεαπόλει)

Π ΤΣΙΡΙΩΤΗΣ. — Τραγουδάει (Ελαιογραφία)

διὰ τοῦ φλοίσβου των, ἔνθα πλανᾶται μαγική τις τῶν ἀναμνήσεων ἡχώ, καὶ ἐμφανίσωσι τὰς λουόμενας πλαστικότητας τῆς ἀμαράντου ἡθῆς, καὶ τοῦ γήρατος ἐπὶ τοῦ μήπω μαρανθέντος.

Εὐχῶσαν ἀναυομένην καθεκάστην ἀπὸ τῶν ἀφροκοσμῆτων γαλανῶν κυμάτων ὕδατοφόρου προσφιλοῦς στρωμνῆς — καὶ ἄγνωστον εἰς τὴν ἀπογονικὴν γενεάν, ἥς τὸ πλεῖστον θεωρεῖ ἀμάρτημα καθ' ὅλον τῆς τὸν βίον, δι' ὕδατος νὰ ἐκπλύσῃ ἀγνοῦ τὰ ἐπὶ τοῦ χαριτοβρύτου σώματός της πρῶτα ἴχνη τοῦ βαπτίσματος.

Δὲν φιλοσοφῶ ἀνὰ τὰ ἄλσῃ τοῦ παμμεγίστου ἐκείνου παραδείσου, ἔνθα τὸ πνεῦμα τὴν ἀπόλυτον ἐνίσχυει πίστιν. Πανταχοῦ ἄνθη καὶ θαυμάσιες, πανταχοῦ τῶν ἐφ'esτίων τὰ ὁμοιώματα, πανταχοῦ τ' ἀντιπροσωπεύοντα τὸν Ὀλυμπον ἱερὰ κέντρα.

Ὅποτε δ' ὁ παιὼν προσεκάλει τοὺς ἀρηϊφίλους εἰς τὸν ὑπὲρ πάτρης ἀγῶνα ἢ εἰς τὰς σπονδὰς τῆς ἱερᾶς Ἀλτεις, ἢ ἰδέα τῆς αὐτῆς πανηγύρεως ἐνεψύχου τοὺς λαοὺς καὶ τὸ χυνόμενον ἐν τῷ πρῶτῳ πεδίῳ αἷμα δὲν ἐτιμᾶτο ὀλιγότερον τῆς μικρᾶς κοτίνου τοῦ Ὀλυμπιακοῦ σταδίου.

Εἰς λυρικός διθύραμβος ἦτον ἀρκετὸς νὰ προσκαλέσῃ τοὺς λαοὺς εἰς τὴν μάχην, καὶ εἰς κλαδίσκος ἡδύνατο νὰ προσελκύσῃ τὰ πλήθη τῶν πανελλήνων διὰ τὴν ἁμιλλαν.

Τὸ αὐτὸ ἰδεῶδες ἐκυριάρχει ἐν τῇ εἰρήνῃ καὶ τῷ πολέμῳ, ἵνα παραγάγῃ τὸ κλέος τοῦ ἀρχαίου πνεύματος.

Τὸ αὐτὸ ἰδανικὸν ἐμπνέει τὸν φιλόσοφον, τὸν ποιητὴν, τὸν καλλιτέχνην.

Ὁ πρῶτος ἀνακαλύπτει τοὺς θεοὺς, ὁ δεῦτερος τοὺς προσκαλεῖ εἰς τὴν γῆν, ἔνθα ὁ τρίτος τοὺς ἐμφανίζει πρὸ τῶν θνητῶν.

Καὶ μὲς τοιοῦτον δεσμόν, τσαυτὴν ὑπερχεῖλιζουσιν ῥομαντικότητες, τοιαύτην γόησσαν περὶ αἰωνίου μέλλοντος προμαντεύειν, ἡδύνατο ν' ἀναμείνωσιν ἀνταξίαν πνευματικὴν δρᾶσιν, θεόληπτοι καὶ θεοφόροι.

Ἐκαστος πολίτης ἐνόμιζεν ὅτι ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως του θὰ συνωμίλει μετὰ τῶν ἄλλων πόλεων· ἢ Κεκρωπία οὕτω προσεμεῖδία πρὸς τὴν Καδμείαν, καὶ ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς Ἰθώμης ἀνεγνώριζέ τις τὴν Ἰθὴν κοιμωμένην μετὰ τῶν νεφελῶν.

Χῶρος στενός, ὅπως διατηρεῖ καθαράν τὴν ἀντίληψιν, ἀλλ' ἡ πατρίς ἐν τῇ οὐσίᾳ, δι' αὐτοὺς οὔτε ἀρχὴν οὔτε τέλος εἶχεν· εἶχε κατακτῆσαι τὸ πᾶν.

Οὕτω εἰς ἀχανὲς ναὸς περιβάλλει τὴν πανελλήνιον ἐνότητα.

Καὶ ἡ μεγαλοφυΐα ἐν διηγεσθεῖ ἀναθρασμῷ δὲν λησμονεῖ τὸ περιβάλλον τοῦτο, ἀλλὰ προβαίνει εἰς ἐκπλήξεις δημιουργοῦσα.

Ἐγείρει τὸν Παρθενῶνα χωρὶς τίποτε νὰ μιμηθῇ, γεννᾷ τὸν Πλάτωνα, Σοφοκλέα καὶ Πρα-

ξιτέλην καὶ ἐντέλλεται αὐτοῖς νὰ μεγαλουργήσωσιν ἐν αὐτενεργείᾳ πλήρει... Ἐπὶ ἔνδεκα δὲ αἰῶνας τὰ σπέρματα ταῦτα ἐκυρίευσαν τὰ πάντα, καὶ τὸ ἀρχαῖον πνεῦμα ἀπὸ τοῦ Θάλητος μέχρι τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἀφειδῶς μετέδιδε τὸ φῶς.

Ἐπῆλθεν εἴτα ἡ ὀρθοδοξία καὶ ὁ νέος πολιτισμός· τὸ φῶς ἐκείνο διεσπάρη, μεταδοθὲν διὰ μυριάδων σπινθήρων, διατηρήσαν ὅμως εἰς τὰ μεγάλα πνευματικὰ κέντρα τὰς πρῶτας αὐτοῦ ἐστίας.

Χ. Α. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

"Ἐφορος ὀρχιστήτων ἐν Ἐπιδαύρῳ

ΝΙΟΒΙΔΑΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 6 πύργου καὶ τέλους).

Ὁ παιδαγωγὸς καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν καὶ διὰ τὴν πρὸς τὴν κοινωνίαν μεζόνια τῶν ἄλλων σχέσεις ἐννοεῖ καὶ διακρίνει βέλτιον παντὸς ἄλλου τὸ μέγεθος τῆς ἐπικειμένης συμφορᾶς διὸ καὶ ἡ ἐκφρασις τῆς ψυχικῆς αὐτοῦ αγωνίας ἀπεικονίζεται τραγικώτατα. Οἱ υἱοὶ ἀπὸ διαφόρων θέσεων σπεύδοντες πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀδελφῶν καὶ τῆς μητρὸς ὑποκύπτουσιν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ὑπὸ τὰ βέλη τῶν θεῶν, διότι πρὸς αὐτοὺς πρῶτον κατευθύνονται ταῦτα, τοῦτων δὲ ὁ εἰς κεῖται ἤδη νεκρὸς μεταξὺ μητρὸς καὶ τῆς θυγατρὸς ἥτις ὀρθῶς προσπαθεῖ νὰ ὑπερασπισθῇ μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας αὐτῆς ζωῆς τὸ προσφιλὲς σῶμα τοῦ προκειμένου φιλότατου, ὅθεν ὑφ' αὐτῇ μετὰ στοργῆς ἀράπτου καὶ χάριτος θελατικῆς διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τὴν πολυπτύχον καὶ ποδῆρην αὐτῆς περιβάλῃν ὅπως προσάσπῃ τὸ σῶμα ἐκ τῶν καταπιπτόντων βελῶν. Παρ' αὐτῷ ὁ παιδαγωγὸς κρατῶν τὴν βακτηρίαν του τρέχει πρὸς τὸν θνήσκοντα στρέφων μετὰ δραματικοῦ ἀλγους τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ πρὸς τ' ἀριστερά, ὅπου κεῖται ὁ κίνδυνος. Πρὸς τοῦτο ἡ Νιοβίς πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὀλέθρου σπεύδουσα ἐπλήρη ἤδη εἰς τὰ νῶτα. Ἡ στάσις αὐτῆς, ἡ τῆς πτυχῆς τῆς πλουσίας περιβολῆς· κύμανσις, ἡ ἐκφρασις τῆς μορφῆς, ἡ ἀπείριτος καὶ εὐγενὲς χάρις τῆς ὅλης ἐνδυμασίας, ἡ ἐπιχάριτος ὑπόδησις, ἡ φιλοκαλία τῆς κομμώσεως· εἶναι ἀληθῆς ποίησις βίου εὐγενοῦς, ἥν ἡ λύρα μόνη τῆς καρδίας δύναται νὰ ἐκφράσῃ· εἶναι εἰκὼν πιστὴ τῆς εὐγενοῦς παιδείσεως καὶ ἀγωγῆς τοῦ οἴκου τῆς Νιόβης. Ἐπ' αὐτῆς προσομιάζεται τὸ τραγικὸν πάθος τῆς μεγάλης βασιλείσεως. Παρ' αὐτῇ ἀδελφὸς πεπληγμένος θανατηφόρως τρέχει εἰς βοήθειαν τῶν λοιπῶν ἐπιλήσμων τοῦ ἐπικειμένου θανάτου, ἀπενίζων τὸν οὐρανὸν μᾶλλον ἐπιληπτικῶς. Ἡ τῆς χειρὸς αὐτοῦ διεύθυνσις, ἡ τῆς στρεφόμενης κεφαλῆς θέσις καὶ ἡ καταπίπτουσα ἤδη καὶ ὑπο-